

og skal garantere sig selv paa saa mange Omraader, her, hvor der er Tale om Hjælp til syge, maa kunne slippe saa billigt som paa nogen Maade muligt. Men her stiller uægtelig netop de reelle Privilegier sig hindrende i Vejen, og dette udtalte ogsaa det ærede Medlem fra Saks-købing ved den Lejlighed, idet han talte om et Par Millioner Kroner, der laa udenfor den egentlige Fortjeneste. Der er ganske vist, sagde han, 3 Mill. Kr.s Avance, men der er et Par Millioner Kroner, der forsvinder, og naar man undersøger, hvor de bliver af, viser det sig, at det er Systemets Prioritetshavere, der tager dette store Overskud. Man taler om en rimelig Indtægt som 6,000 Kr. om Aaret for hver Apoteker, men det viser sig ikke desto mindre, at en Mængde af de Penge, der indvindes gennem Salg af Medicin, forsvinder og gaar over paa andre Steder; hele Privilegiesystemet medfører, at de syge nødvendigvis maa betale mere, saa længe de reelle Privilegier opretholdes.

Nu skulde jeg rigtignok mene, at naar man overhovedet lovgiver om Apotekervæsenet — den Gang var der kun Tale om nogle enkelte Bestemmelser vedrørende Apotekervæsenet, denne Gang er det hele Apotekervæsenet, hvorom der lovgives —, vilde det være højt rimeligt, om man ogsaa diskuterede Tanken om at gennemføre et Forslag som det, der er stillet af Mindretallet under Nr. 1, nemlig om Ophør af Privilegierne med Aaret 1950. Det er efter min Mening et meget liberalt, et meget beskedent Forslag. Det er saamænd ikke saa socialdemokratisk, at der er nogen Grund til at falde i Forbavselse derover. Det skaber en lempelig Overgang, hvorefter en senere Slægt frigøres for Forpligtelser, som den nulevende har. I al Almindelighed maa vi jo lovgive for dem, der kommer efter os, yde dem bedre Betingelser for Tilværelsen, end vi selv har, og vi stræber stadig efter paa alle Omraader at komme Privilegier, politiske, sociale, økonomiske, til Livs. Vi vil, at disse Privilegier skal fjernes, for at Befolkningen kan indrette sig saa praktisk, saa billigt og saa godt, som det er muligt. Der vil komme andre Forslag frem, som berører den Slags Principper. Saaledes f. Eks. naar Livsforsikringsagen kommer under Debat — jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa denne Sag, kun lige i Forbigaaende nævne den. Ligesom der vil være god Grund til at virke for — ogsaa den højtærede Formands Blad har, saa vidt jeg ved, i de sidste Dage beskæftiget sig med dette Spørgsmaal —, at Livsforsikrings-

sagen ikke bliver en privat, men en Stats-sag, saaledes bør Apotekervæsenet ikke være et Spørgsmaal om Gevinst for Indehaverne af Apotekerne, men et Spørgsmaal om den billigste og bedste Betjening af Publikum, med andre Ord en Samfundssag. Dette er det afgørende, og det er dette, der egentlig burde interessere dette Tings Medlemmer mest.

Det forbavtede mig noget at høre det ærede Medlems (Rørdam) Betænkkeligheder. Jeg syntes meget bedre om det ærede Medlem, da han for 16 Aar siden talte om denne Sag. Det ærede Medlem har ikke udviklet sig i Retning af at tage et radikalere Standpunkt, han er snarere gaaet over til et noget konservativt. Hvad de reelle Apotekerprivilegier angaar, kunde jeg ønske at henvise til — saaledes som jeg ogsaa gjorde det under den tidligere Behandling af Apotekerspørgsmaal —, at et æret tidligere Medlem af dette Ting, Professor Scharling, senere Finansminister, i Nationaløkonomisk Tidsskrift den Gang netop havde beskæftiget sig noget med dette Spørgsmaal og blandt andet udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Professor Scharling skrev: „Apotekerne har ikke noget Brev paa, at vi til alle Tider vil have Justitsministre, der er lige saa humane og hensyntagende overfor dem som de hidtilværende, og det kan meget vel tænkes, at der — endog i et i det hele konservativt Ministerium — kan komme en paa dette Omraade mere radikal Minister, der ikke mener at behøve at tage Hensyn til de Købesummer, som Ihændehaverne af reelle Privilegier selv frivilligt er gaaet ind paa at erlægge, men mener, at det maa blive deres egen Sag, om de har overvurderet den Genstand, de har købt, ligesom i andre Tilfælde, hvor en Ejendoms-køber har spekuleret galt.“ Dette blev udtalt paa en Tid, da vi havde Højreministerier. Nu har vi et Venstreministerium, og med al Agtelse for den højtærede Justitsminister maa jeg dog tillade mig at sige, at jeg synes, at hans Standpunkt ikke er saa radikalt som den nævnte Professors, der senere blev Finansminister i et Højreministerium. Udviklingen burde have gaaet i den Retning, som Professor Scharling ønskede, nemlig at de reelle Privilegier var havnede i en Afløsning, i Retning af et Ophør af, hvad der hedder Privilegier paa dette Omraade. Det er ikke sket. Man har nøjedes med nogle pæne — jeg indrømmer virkelig pæne — Lapper paa en gammel Klædning; men noget Systemskifte er der ikke sket.